

ת"פ (נתניה) 7375-04-23 - מדינת ישראל נ' ארתור אברמוב

בית משפט השלום בנתניה
ת"פ 7375-04-23 מדינת ישראל נ' ארתור
אברמוב

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות

נ ג ז

הנאשם: ארתור אברמוב

בשם המאשימה:

בשם הנאשם: עו"ד ענת קירשנברג

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות במלוא העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. כן הורשע בעבירה של מעשה מגונה שהווארת החיקוק בעניינה לא נזכרה בכתב האישום (העובדות פורטו, כפי שזובחה בהמשך), לאחר שהזהר בידי בית המשפט וניתנה לו הזדמנות נאותה להtagון. במועד ביצוע העבירות עבד הנאשם כמאבטח בחופי נתניה, והתגורר במקולה בחווף סירונית (להלן: המכולה). מתוקף תפקידו החזיק הנאשם באלה, אשר שימושה אותו בעבודתו (להלן: האלה). הנאשם והמתלוננת היו בני זוג, והתגוררו בצדותה במקולה במחצית השנה עבר לאיורים מושא כתב האישום.

ביום 24.3.23 בסמוך לשעה 22:00, בשעה שהמתלוננת הכינה ארוחת ערבי, נכנס הנאשם למcola כשהוא תחת השפעת אלכוהול, והחל לתקוף את המתלוננת בכך שستر בפניה, בעט בכל חלקו גופה, והיכה בפניה באגרופים. הנאשם נטל את האלה, והיכה נמרצות באמצעות המתלוננת באחור הצלעות והאגן. אז נטל הנאשם סcin, וזכיר בה את המתלוננת שלוש פעמים באחור האגן.

בשלב זה דחף הנאשם את המתלוונת אל מכוון, והמשיך לתקוף אותה במכות בפניה בעיטות בגופה, ומכות אלה בכל חלקו גופה. בהמשך תפס הנאשם בשערת של המתלוונת, גרר אותה בחזרה לתוך המכוונה, שם המשיך וטטל אותה.

בהתוודה מגואלת בדם הסירה המתלוונת את בגדייה. אז דחף אותה הנאשם לעבר המיטה, וצילם אותה בוידיאו כשהיא עירומה, על סף אובדן הכרה, תוך שהוא ממש את שדייה, ומדובר בעודו מצלמה משופטת על גופת העירום והחובל של המתלוונת: "זה הפנים שלה, העיניים שלה, אני דפקתי לה מכות, זה התחת שלה, תקעתי בה סכין, בקיצור אחיכים שניים, ולדונת לא מוצדקת הסתובבה עם כל אחד, הייתה חייב לתחת לה מכות, קרעתי אותה, והוא אומרת לי שהיא אהבת אותה. תגידו חברים, אחרי שחמישים איש מזינים אותה, את ה-51 היא יכולה לאהוב? מה אתם חושבים? תגובות שלכם?..." (התיעוד המצלום שנעשה בידי הנאשם הוגש כמצג ת/27, להלן: הסרטון).

לאחר שתקף בברוטליות את המתלוונת, חבל בה ופצע אותה, יצא הנאשם מהכוונה, ונעל את המתלוונת בפנים, ללא אפשרות לצאת. הוא שב למקום למחירת בוקר, התיר למתלוונת לצאת כדי לעשות את צרכיה, ובהמשך שב ונעל אותה בתוך המכוונה. הנאשם חזר למקום פעמיים נוספת בנסיבות שבת. לנוכח החבלות בגופה של המתלוונת הזמין הנאשם משטרת למקום, תוך שהוא מתלוונת למסור לשוטרים כי שלושה נתינים זרים הגיעו מהיים בסירה, והם שתקפו אותה.

כשהגיעו השוטרים, מסרו להם הנאשם והמתלוונת את גרטת הצבא, לפיה זרים שהגיעו לחוף בסירת גומי, תקפו מינית את המתלוונת ונמלטו בחזרה בסירה. בעקבות הדיווח החל חיל הים בסריקות נרחבות, ללא ממצאים. רק בחלוף זמן ממושך, כשהתברר כי מדובר בהודעת שווא, הופסקו}s הריקות.

כתוצאה מהאלימות הקשה שהפגין הנאשם כלפי המתלוונת, נגרמו לה שבירים במספר צלעות, חלקם מרוסק עם תזוזה, תפליט פלאוטרלי מועט ביראה השמאלית ושבר באף ללא תזוזה. הדקירות הסבו למתלוונת חתכים מדמים באזור האגן. עוד נגרמו למתלוונת המטומות בפניה, סביב שתי עיניה ובכל חלקו גופה, לרבות גפיהם עליונות ותחתונות,גב ואחור האגן. המתלוונת נזקקה לטיפול רפואי ואושפזה בבב"ח למשך ארבעה ימים.

בגין מעשיו ובהתאם לכתב האישום הורשע הנאשם בעבירות: חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תש"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); פצעה כשהעבריין מזווין, לפי סעיפים 334-335(א)(1) לחוק העונשין; תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין; קליאת שוא, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין; מסירת ידיעה כזובת על עבירה, לפי סעיף 243 רישא לחוק העונשין.

2. כאמור, בטרם הchèלה שמיית ההוכחות הזריר בית המשפט את הנאשם, כי לנוכח תיאור מעשיו

בכתב האישום (סעיף 7 לפרק העובדות - תוכן הסרטון במסגרתו תיעד את המטלוננטה במערומה על סף אובדן הכרה, מישש את שדייה, והדברים שאמר), על הנאשם להתגונן גם מפני האפשרות שבית המשפט ימצא בסופו של הליך, כי מעשיו של הנאשם מבססים עבירה של מעשה מגונה. הנאשם אישר כי הבין את הדברים, ולבקשתה של באת כוחו נערכה בשלב זה הפסקה בת מס' דקוט, במהלכה שוחחו הנאשם ובאת כוחו ביחידות. בשלב הסיכון בקשה ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם גם בעבירה של מעשה מגונה, בגין ביזיוה של המטלוננטה במהלך צילום הסרטון. לדבריה, בעקבות הערות בית המשפט בפתח ישיבת ההוכחות, קיבלה המאשימה (שלוחת התביעות במשטרת ישראל) הסכמה פרטנית מהפרקליטות לעתור בתיק זה להרשעתו של הנאשם בעבירה של מעשה מגונה. ההגנה מצדה אישרה, בהגינותה, הן כי בית המשפט מוסמך להרשיע את הנאשם בעבירות מעשה מגונה, שלא יוחסה לו בכתב האישום, והן כי הנאשם קיבל במהלך המשפט הזדמנויות הולמת להתגונן. סופו של משפט ובהתקיים לסמכוויות לפי סעיפים 184 ו-186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, הורשע הנאשם גם בעבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

3. **騰訖**: לקרה ישיבת הטיעונים לעונש הוגש תסקיר אודות נגעת העבירה. זה המקום להזכיר כי בהחלטה מיום 18.12.23 אסרתי על פרסום שמה של המטלוננטה, וכל פרט העולול להזוהתה. החלטה זו עומדת בעינה, וכפועל יוצא מכך, זההירות המتابקש בחשיפת נתונים מתוך התסקיר.

המטלווננטה בת כ-40, חסרת מעמד בישראל, הגיעו לאرض לפני מספר שנים במטרה לעבוד, והעסקה בניקיון ללא היתרדים. בעקבות מצב רפואי שדרש טיפול רפואי בבית החולים, התברר למטלוננטה כי הויזה שהוצאה לה בידי מעסיקה, מזיפות, וכי היא שווה בארץ באופן לא חוקי. לאחר שהחלימה וshoreera מבית החולים, עמדה בפני גירוש לישראל, ונותרה בבודדותה כשהיא מחוסרת עובודה וקורת גג, ללא ידיעת השפה, ולא תמייה. בתקופה זו פגשה בנאיים דרך מקרים מסווגים, והשניים החלו לקיים קשר זוגי.

קצינת המבחן התרשמה כי המטלוננטה עורכת שימוש במנגנון הגנה של ניטוק, אשר מעמעם תחשויות של כאב וסבל, ומאפשר הגנה על הנפש מפני התפרקות. מן העבר האחד, תיירה חוותה קשה וקיומית של מובסות, חוסר אונים ויושש לאורך תקופה הקשר עם הנאשם, וכן העבר השני, עודנה מתקשה להכיר בכך שמערכת היחסים בין השניים אופיינה בהתנהלות של שתלנות קיצונית וכוכנית מצדו של הנאשם כלפיה. כן שיתפה, כי חרף מאפייניו האלימים של הקשר ביניהם, האירוע מושא כתוב האישום היה יצא דופן בעוצמתו ובמידת האכזריות כלפיה, ושילב כאב פיזי, חרדה מוות שלא חוותה קודם לכן, ומידה ניכרת של השפה וביוזו. במהלך המפגש עם קצינת המבחן הדגישה המטלוננטה את פרק הזמן הממושך שארך האירוע, ואת האופן בו השתמש הנאשם בסיכון. לאחר ששוחררה המטלוננטה מבית החולים, היא הועברה להוסTEL טיפול המועד לנשים המתמודדות עם התמכרות. בשותה בהוסTEL עברה הערכה פסיכיאטרית, ממנה עלה כי תיירה טסמים דיכאוניים, התקשתה להזכיר באירוע ולדבר עליו, וחוויתה הצפה רגשית כשנשאה על כן. במהלך תקופה זו הצלחה להפחית את השימוש באלכוהול, ובהמשך הועברה למקלט המועד לנשים נפגעות סחר והחזקקה בתנאי כליאה ועבדות, שם היא שווה מזה חדשים ארוכים.

נוסף על הפגיעה הפיזיות שהסב הנאשם למצלוננט, היא נפעה רגשית ונפשית, הפכה לסתה חושם, חסרת חיוניות ומסוגרת, מוצפת בתחששות חרור אונים, "יאוש ותבוסה. מעשו של הנאשם גרמו לה לאבד אמון בבני אדם בכלל, ובגברים בפרט. היא מנענעת מקשרים חברתיים, נוטה להתבודד, והחלטה להימנע מכל קשר זוגי בעתיד. קצינת המבחן התרשמה מפגיעה בסיסית ביכולתה של המצלוננט לחתם אמון באחר, מה שמוסתר אותה בחוויה בדידות עמוקה, וחוסר יכולת ליצור חיבור רגשי משמעותי עם אחרים.

חלק מהכנת חוות הדעת נפגשה קצינת המבחן עם העו"ס המטפלת במצלוננט במקלט, והתרשמה מתמונה נזק מצטבר כתוצאה מעשיו של הנאשם: פער בין שמחת החיים שאפיינה את המצלוננט בעבר, נטייתה להיות במרכז תשומת הלב של הסובבים אותה ואהבתה לירוקדים, לבין הייתה כיום שקטה, מסוגרת ומעטת באינטראקציות עם אחרים, וכדברי העו"ס: "היא מסתובבת כאן כמו רוח רפואיים, ואף אחד לא רואה ולא שומע אותה". עobar לאירוע היו למצלוננט CISERO חיים וمسוגלוות לנחל חיים עצמאיים, כשהתגוררה שנים רבות לבדה והסתדרה בכוחות עצמה. ביום ניכרת ירידת קיצונית בכישורי החיים שלה. היא מפוחדת כל העת, חששת לפנות לאנשים בקרבתה, מגלה קשיי התמצאות במרחב המתבטים באובדן הביטחון ללכת לבדה ברחוב, ונטייה ללכת לאיבוד, עד כדי חשש ממשי של הצוות הטיפולי באשר למסוגלוותה לצאת בעתיד לחים עצמאיים.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם הופיע בחיה של המצלוננט בתקופה מורכבת ביותר עבורה, כשהיא נעדרת עוגנים, "ニיצל באופן אכזרי וקיצוני את מצבה המוחלשת, השתמש בה כחפץ, התעלל בה, ורמס את נפשה ועצמיותה". להערכתה, הפגיעה שחוותה המצלוננט מייד מהתאשם מהו איירוע טראומתי וקיצוני, שהותיר בה נזקים פיזיים ונפשיים, ופגיעה באמון הבסיסי בבני אדם בכלל ובגברים בפרט. נזקים אלו מתעצימים על רקע חוסר המumd של המצלוננט, אי ידיעת השפה והיעדר גורמי תמייה כלשהם. קצינת המבחן המליצה לחיב את הנאשם בפיזי משמעותי, שיסיע למצלוננט לשיקם את חייה, והואו עבורה אקט של קבלת אחריות מצדו של הנאשם.

4. ב"כ המאשימה סקרה את מעשו של הנאשם, והפנתה לסרטון ולטייעוד החבלות שנגרמו למצלוננט (תעודות רפואיות ת/17, תמונות החבלות ת/36). היא ביקשה לקבוע כי "מדובר במסכת איירועים אלימה ואכזרית במיוחד... זה תיק שرف האלים בו, ההתנהלות, המעשה המגונה והנזק שבוטפו של יום נגרם למצלוננט הם כה חמורים, שנדמה שהוא תיק צריכה להתנהל בבית משפט מחוזי". היא סקרה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם: פגיעה חמורה פיזית ומנטלית בבית זוגו, בביטחונה, בשלמות גופה. פגעהiami שפיתחה בנางם תלות "כלכליות, רגשית ואפלו שפטית". להה פעל באכזריות תוך ניצול חולשותיה של המצלוננט, ובזיהו אותה מינית בהיותה על סף אובדן הכרה, תוך פגעה באוטונומיה שלה על גופה, בזכותה שלא הגיעו בה בנגדן לרצונה, ושלא להיות מצולמת בעורומה ובמצבאה. הנאשם הוסיף ופגע בחירותה של המצלוננט כשכלא אותה ומנע منها אפשרות לקבל טיפול רפואי, ובהמשך פגע במידה גבוהה בשלטון החוק, כשהורה למצלוננט לשקר לשטרים ולמסור להם גרסה בדייה, כשם שמצא לעשות עצמו. כתוצאה לכך הוציאו משאים יקרים בסריקות נרחבות לחוף הים.

ב"כ המאשימה ביקשה מבית המשפט לשווות לנגד עינוי את קורבן העבירה: "لمתלוונת זו יש שם. יש חימם. כב' ביהם"ש פגש את ----- (השם הושמט - ג.א.) כשהיא העידה בפניו. הוא ראה את הדלות שבאייה זו. את הקושי שלה להבהיר את המסריהם שלה, כשהיא בחורה צעירה שmagua לארץ לעבוד, לעבור ניתוח, מתחאהבת בנאשם ואז היא מגלה את הרוע. אירוע שמשנה למעשה את מהלך חייה, שמשנה את מי שהיא. את האופי שלה. כשכבוד ביהם"ש גוזר את עונשו של הנאשם הוא צריך לשים לנגד עינוי אותה. את הפגיעה והנזק שנגרמו לה, לגוף שלה ובעיקר לנפש". היא הפנתה לaska'ir המפורט והיסודי של קצינת המבחן, ולפגיעה שהסביר הנאשם למתלוונת בכל מישורי החיים.

בניסוי להמחיש את מדיניות הענישה הפנתה ב"כ המאשימה לאסופה נרחבת של פסקין דין. בשל הקושי לאתר פסקין דין בעלי נסיבות קרובות שהתנהלו בבית משפט השלים, הוגשה פסיקה של בית המשפט המחויזי כערכאה דינית. בהתחשב בטיעוניה ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע את מתחם העונש בין 6-9 שנות מאסר בפועל.

לחובת הנאשם 6 הרשעות קודמות, חלקן רלוונטיות בתחום האלימות. הוגשו גילוון רישום פלילי ושתי הרשעותיו האחזרונות (עת/1-עת/3). אין מדובר בפעם הראשונה בה הנאשם תוקף בת זוג, וגם בעבר מצא לפעול באלימות תחת השפעת אלכוהול. עונשים קודמים שהוטלו עליו לא הרתיעו. הנאשם ניהל את משפטו עד תום, כפי זוכתו, אך איןנו זכאי להקללה הניננתה למי שמקבל אחריות על מעשייו ובעיר חרטה, לבתח לאחר שלא חסר מהמתלוונת מעמד קשה על דוכן העדים. סופו של דבר ביקשה לגוזר על הנאשם 7 שנות מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, קנס, פיצוי "משמעותי" למתלוונת והתחייבות.

5. ב"כ הנאשם ביקשה להתייחס למכלול העבירות בהן הורשע הנאשם כאל אירוע המצדיק קביעת מתחם ענישה אחד, בשים לב לכך ש"מדובר באירוע מתגלל במסכת עברינית אחת שנפרשה על פני מספר שעות". היא הכירה בכך "שמדבר בתקיק בו האלימות הייתה בדרגת חומרה שאינה קללה, ולכל הנסיבות מדובר במידת חומרה ביןונית". לטענתה, על בית המשפט להתחשב באמנם בכך שהמתלוונת אושפזה בבית החולים למשך ארבעה ימים, אלא שגם איןנה סובלות מנכות או מגבלת פיזית קבועה. בצד זאת, לדבריה, "אין בכך כדי להמעיט מחומרת העבירות שביצע מרשי כלפי, כמו גם מהפגיעה בערך המוגן אודות זכותה של המתלוונת לשמלות גופה ושלמות נפשה". בהתייחסה לaska'ir נפגעת העבירה, ביקשה ב"כ הנאשם לתת את הדעת לכך שגם חוויתה מסכת חיים קשה עבור להגעתה לישראל, במנותק מעשיו של הנאשם. כן ביקשה להתעלם מנסיבות שנזכרו בaska'ir ובטיעוניה של ב"כ המאשימה, אשר לא קיבלו ביטוי בכתב האישום ולא הוכחו.

לשיטה של ב"כ הנאשם, בבחינת מדיניות הענישה, לא היה מקום לכך שהמאשימה תתיחס לפסקין דין של בית המשפט המחויזי, אשר עניינם עבירות חמורות יותר, שהעונש המרבי בגין מגע ל-20 שנות מאסר. היא סקרה את פסקין דין שהגישה ב"כ המאשימה, בניסוי להבדיל בין עניינינו, והגישה אסופה נרחבת של פסיקת הערכאות השונות, אשר מלמדת לדעתה על הצורך בקביעת מתחם

נמור מזה שביקשה המאשימה. לתמיכה בטענה הפנטה לעונשים המרביים הקבועים הצדן של כל אחת מהעבירות בהן הורשע הנאשם, חלקן עבירות עוון, ושתיים מהן (חבלה חמורה ופציעה כשהעברית מזווין) נושאות הצדן עונש מרבי של 7 שנות מאסר ו-6 שנות מאסר בהתאם.

ב"כ הנאשם ביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 42-24 חודשי מאסר בפועל, לא חלקה על כך שהנאשם איננו ראוי לעונשה בתחרית המתחם, וביקשה לגזר את עונשו באמצעות המתחם. בקביעת גובה הकנס ביקשה להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם, ובהתאם לו נעדך גורמי תמייה.

6. דבריו של הנאשם לעונש יובאו במלואם: "אני מצטער על מה שקרה בכלל, אני לא יודע בדוק מה. מנופחים פה דברים. אני מצטער שככל הגעת לפה. מצטער שנתי ליה את שתי הcafot שהודית ביהן, אין לי מה להגיד הרבה. זה שאינו מצטער וחוזר ומctrur, לא התכוונתי לעשות שום דבר רע לאף אחד. הייתי חי במקום שלי, עובד במקום שלי ולא הייתי צריך לקחת שום דבר של אף אחד. אני אדם נורטטיבי בסופו של דבר. הייתה עבירה בשנת 2013 וזהו. באותו זמן אמרתי שאין לא恢ור לאוות עבר. לשאלת בהמ"ש, לא זכר שהיה לי צו מבנן בשנת 2013. אני לא זכר שהיה לי טיפול אצל קצינת מבנן. אני רוצה לצאת כמה שיותר מהר. אני לא מרגיש בבית המעצר נוח. הבנתי את הטעות ואני לא恢ור על זה. לשאלת בהמ"ש איזה טעות הבנתי, אני אומר שלא הייתי צריך להרים יד על הבוחרה.CAFOT, זה קיבלת ממני. אני מבקש מכם בהמ"ש לעשות חצי על תנאי. אני לא恢ור על אותה טעות. הייתי רוצה לצאת מבית המעצר".

דין

7. עבירות האלים על שלל מופעיה הוכרו כתופעה חמורה הרואה ליד קשה ולאכיפה בלתי מתאפשרת. אלימות נגד נשים היא אחת מדריכי הביטוי הנקלות ביותר של התופעה, והאופן בו היא נפוצאת בכלל **גבדי** החברה, מחיב הירთמות של גורמי האכיפה כולם. בכך זאת, כל מקרה נבחן לגופו, על נסיבותיו הייחודיות. עניינו לנו באירוע מתמשך, קשה ומבזה, בעל שלל מאפיינים לחומרה, אשר חריג במובנים רבים מכתבי אישום המובאים תמיד לפתחו של בית משפט השלום. צודקת ב"כ המאשימה בטענתה, כי בהינתן נסיבות ביצוע העבירות, דומה שראוי היה למאשימה לשקל מלכתחילה את אפרשות הגשתו של כתב האישום בבית המשפט המחויז, ואפשר שבUberot חמורות יותר מלאו שיוחסו לנאים. כפי שנראה להלן, לא לחנים התקשו ב"כ הצדדים לאייר מקרים דומים בפסקת בית משפט השלום, ואילו בבית המשפט המחויז נמצא לא אחת מקרים חמורים פחות בעבודותיהם, אשר העבירות בצדם חמורות מעוניינו. משנאמרו הדברים יובהר, כי הנאשם נתן את הדין אך ורק בגין מעשי העבירה בהם הורשע, בהתאם למידת חמורתם ומידת אשמו, והכל בהתאם בנסיבות ביצוע העבירות כפי שהוכחו (סעיף 40ב לחוק העונשין).

8. ב"כ הצדדים ביקשו במשפט לקבוע את מתחם עונש אחד לכלול העבירות בהן הורשע הנאשם. עתירתם מקובלת עלי. אמנם, מעשי של הנאשם שונים זה מזה במהותם, והתרכשו בזמנים נפרדים

(שלב א' - עבירות אלימות קשה ומעשה מגונה; שלב ב' - קליאת שוווא; שלב ג' - שיבוש מהלכי משפט ומסירת ידיעה כזאת על עבירה). עם זאת, המעים משתלבים זה בזה באירוע מתמשך שבוצע נגד אותה קורבן עבירה, באופן המצדיק קביעת מתחם עונש אחד שisqueל את מכלול מעשי העבירה שביצע הנאשם (סעיף 40ג לחוק העונשין; ע"פ 4910/13 אחמד בני ג'aber נ' מדינת ישראל (29.10.14), להלן: ענן בני ג'aber).

9. נסיבות ביצוע העבירות יוצאות דופן בחומרתן, פגעו בעוצמה רבה בערכיהם המוגנים, ומצביעות על מידת אשם גבוהה מאוד של הנאשם. למעשה, השיקול היחיד שניתן לזקוף לקללה בכל הקשור למעשי האלימות, נוגע לכך שאין אינדיקטיה כי הנאשם תכנן את מעשיו מראש. השיקולים לחומרה - רבים וקשה:

(א) נתוני פתיחה - עורי כוחות בלתי נתפסים בין הנאשם והמתלוננת - פיזית, כלכלית, מנטלית, חברתית. כעולה מעדותה של המתלוננת, היא נמצאה בארץ ללא דרכון ולא אשרה שהיא, והתגוררה במקולה עם הנאשם - בן זוגה מזה מספר חדשניים. המתלוננת נעדרת מעמד חוקי, אינה דוברת השפה העברית, ותלויה בנתן בכל דבר ועניין, החל ממוקום למגורים, המשך בכלכלי בסיסית, וכלה ביכולת לתקשר עם סביבתה. הנאשם, מנגד, גבר חסן פיזית, אזרח המדינה, עבד כמабטח בחוף הים, ומתוקף עבודתו החזיק במקולה בה התגוררו השניים. נתונים אלו מצביעים להבדלים הפיזיים האינורננטיים לאירוע אלימות בין גבר לאישה בכלל, ובין הנאשם והמתלוננת בפרט. עורי הכוחות קיבלו ביטוי מובהק באופן בו הראה הנאשם למתלוננת את נחת זרעו, ועשה בה כרצונו. מכאן, מלכתחילה בחר הנאשם בקורבן מוחלט, נעדרת אפשרות להגן על עצמה.

(ב) המתלוננת מצאה עצמה מותקפת באכזריות בידי בן זוגה, מי שאמור לשמש עבורה כמשענת בטוחה ומפלט מפני קשיים ומצוקה.

(ג) מעשי האלימות של הנאשם בוצעו בתחום המכולה ששימשה לבני הזוג כמעין בית. היינו, אי של ביטחון ושלווה הפרק באחת לאיינום עלי אדמות.

(ד) הנאשם החל ביצוע מעשי אלימות כשהוא תחת השפעת אלכוהול, גורם משחרר עכבות שהנתן הביא על עצמו ביוזמתו.

(ה) הנאשם תקף את המתלוננת על לא עול בכפה, מבלי שקדמה לכך אפילו התגרות מצדיה. הוא נכנס למכולה בעת שמתלוננת הכינה לבני הזוג את ארוחת הערב, והחל לתקוף אותה בברוטליות.

(ו) הנאשם הוא הגורם הבלעדי והאיש היחיד ביצוע מעשי העבירה, בעוד המתלוננת נותרה פאסיבית, חסרת יכולת להגן על עצמה.

(ז) הנאשם פגע במתלוננת פיזית בדרכים שונות, הן בידי וברגלו, והן תוך שימוש בכל משחיתות: הוא סטר לה, בעט בה, היכה בה באגרופים, הלם באלה בכל חלק גופה, ذكر אותה בסכין. השימוש באביזרים שנעמדו להעיצם את הפגיעה, החבלה והמכאוב, ממחיש את כוונתו של הנאשם להרע למתלוננת, ולהסביר לה נזקים.

(ח) מעשי ההתעללות נמשכו פרק זמן לא מבוטל, התפרשו בשתי זירות, והסילימו בהדרגה, ככל פעם מחדש מצא הנאשם דרכים יצירתיות להזיק למתלוננת. הנאשם בחר לפתח את מסכת האלים בסתירה בפניה של המתלוננת. בחירתו זו מלמדת על כוונה להשפיל את המתלוננת, לא פחות מאשר להכאייה לה פיזית. מרכיב הביזוי וההשפה שזור כחוט השני לאורך האירוע כולו, עד לשיאו בטייעוד המתלוננת בסרטון. משלב הסטירה המשיך הנאשם לביעיות בכל חלק גופה של המתלוננת. גם עתה לא הפסיק, אלא המשיך והיכה במתלוננת - שוב בפניה - באגרופיו. גם בכך לא הסתפק הנאשם. הוא נתן אלה שנועדה לשמש אותו בעבודתו כמאבטחה לחוף הים, והיכה באמצעותה את המתלוננת באופן נמרץ בצלעות ובאגן. גם בזאת לא סגי. עתה חיפש הנאשם, ומצא, אמצעי משחית נוספים לפגוע במתלוננת, נתן סכין ודקר אותה באגן - לא פעם אחת אלא שלוש פעמים. בשלב זה, כך נראה, החליט הנאשם "לשנות אווירה". הוא דחף את המתלוננת אל מכולה, שם המשיך ותקף אותה באכזריות באותו אמצעים - מכות בפניה, בעיות בגופה, ומhalbומות אלה בכל חלק גופה. עתה, כשהמתלוננת נמצאה מוטלת חסרת אונים, חבויה ופצואה, תפס אותה הנאשם בשערות ראשונה וגרר אותה בחזרה לתוך המכולה, שם המשיך וטלטל אותה.

רצף האירועים מבעית. הסצנה כולה, Caino ל Koho מסרט אימה. האופן הברוטלי בו תקף הנאשם את המתלוננת - עוד ועוד, תוך שינוי וגיוון האמצעים, מצביע על התאזרחות של ממש במטרה לפגוע במתלוננת ולגרום לה לסבול.

(ט) כשהפסיק הנאשם לבסוף את מעשי האלים, מצאה עצמה המתלוננת כשהיא חבויה ופצואה בכל חלק גופה, על סף עילפון. ברם, סאגת ההתעללות לא פסקה. לאחר שאזרה את שארית כוחותיה כדי לפשט את בגדיה המגואלים בדם, המשיך הנאשם "לגלות יצירתיות", ועבר לשלב חדש ב"טיפול החינוכי" שנutan למתלוננת. הוא דחף אותה לעבר המיטה, והחל לצלמה בוידאו, כשהיא עירומה, תוך שהוא משתמש את שדייה, געור בה, ומדבר אל קהיל בלתי נראה, אליו כביכול יועד הטייעוד. והואיל והסרטון עצמו חסוי ולא יצורף כਮובן לגזע הדין, ומנגד על מנת להמחיש את מידת הזוועה שנאלצת המתלוננת לחוות מידיו של הנאשם, יובאו להלן חלקים רלוונטיים מהכרעת הדין (פסקאות 18-19):

"אישה שכבת עירומה על המיטה, נראית מעולפת, עם עיניים סגורות, בקושי מזיהה את הגוף, עם סימני אלימות, שטפי דם בפנים ובגוף. גבר: תדברי מה? לא תשתי יותר? אישה - מזיהה את הראש: לא. גבר: לא? לא תשתכר? תגידי ארתו אני לא אשתכר יותר. אישה: ארתו אני לא אשתכר יותר. תכסה אותי עם שמיכה. גבר: ובלי שמיכה תשתכר? אישה: לא אשתכר. גבר נוגע בידו בשדייה של האישה. גבר: אולי נשתה עוד? אישה: תכסה אותה קר לי. גבר: קר? אישה - מזיהה את הראש: כן. שפתייה

רעות. גבר: למה קר לך? השתכרת? הגבר מקרב את המצלמה לפניה של האישה, נראה סימני דם מאפה, סימני דם באזור הפה, סנטר, גבה שמאל. עיניה נפתחות ומתגללות. אישה: קר לי. הגבר שם את המצלמה על פניה ואומר: "זה הפנים שלה, עיניים שלה, אני דפקתי לה מכות". מעביר את המצלמה לאזור האגן ואומר: "זה התחת שלה, תקעתי בה סיכון". נראה חתך טרי עם דם. ממשיר לדבר: "בקיצור אחיכים שלי,ILDONOT לא מוצדקת הסתוובה עם כל אחד, היתי חייב לתת לה מכות, קרעתי אותה והיא אומרת לי שהיא אוהבת אותי. תגידו חברים אחרי ש-50 איש מזינים אותה את ה-51 היא יכולה לאהוב? מה אתם חושבים? תגבותם שלכם? אם 50? 50? (סוקי בלאט) גם ערבים.

...

אם תמונה שווה לאלף מילים, הרי שהסרטון משקף באופן שאינו משתמש לשתי פנים את מעשו של הנאשם. התיעוד קשה. הלב נכמר ויוצא אל המתלוננת שצולמה כשהיא עירומה, חבולה ופצעה בכל חלקיו גופה, פניה נפוחים ומעוותים כתוצאה מאלימות קשה. היא שוכבת חסרת אונים, הכרתה מעורפלת, בקושי מגיבה, מתחננת לנאשם שיכסה אותה, כי קר لها. הנאשם בסأدיסטיות משולבת בביוזי מיני גוער במתלוננת, נזף בה על קר ששתה לשוכרה, מיזע את גופה מצד לצד משל היתה בובת סמרטוטים, חוףן את שדייה וממשם בזה אחר זה, דורש מהמתלוננת להתחיב בפניו כי לא תשתקר יותר, מסpter לקהל צופים עולם אודות מעשי הברוטליים במתלוננת, ואפילו הסביר מדוע העניש את המתלוננת - היא בגדה בו עם אחרים, ולכן "היתי חייב לתת לה מכות, קרעתי אותה". באין מחלוקת אודות מהימנות הסרטון, עולה מלה השאלה על מה ולמה בחר הנאשם לנעל את משפטו. השאלה נותרה ללא מענה".

עם צילום הסרטון בידי הנאשם, והשילוב בין האופן הפיזי בו נהג במתלוננת במהלך, ה"שאלות" שהפנה כלפיו, הגערות, הצגת מעשי כניסוי להיטיב את דרכיה ולחנכה, והשיח עם הצופים הפוטנציאליים אליהם לכארה עד הנאשם את הצלום, כל אלה עלולים כדי מעשה מגונה ברף החומרה הגובה ביותר, כמוין "מלאת מחשבת של התעללות וביזוי מיניים".

(ו) כזכור, כשייקול לקולה נזקפה העובדה שהנאשם לא תכנן מבעוד מועד את עבירות האלימות והמין שביצע במתלוננת. ברם, דומה שבמה麝 הנסיבות השתנו. אשר לכלייתה של המתלוננת, עסוקין בעבירה שהתרמוכה פרק זמן ארוך. מתוך הכרעת הדין (פסקה 28): "הנאשם עזב את המכולה לאחר שתקף בברוטליות את המתלוננת, חבל בה ופצע אותה, והותירה כשהיא נעה בתוכה, אלא שהוא שב למקום למחירת בוקר, איפשר למתלוננת לצאת כדי לעשות את צרכיה, ומאותר יותר שב ונעל אותה בתוך המכולה עד מוצאי השבת, אז התקשר למועד 100". התמ██ותה של קליאת השוווא, והעובדה כי לאחר שנאשם שב למcola, הוא יצא מהמקום פעמיinus נספת בהותירו את המתלוננת כלואה למשך שעות רבות נוספת, מבססת נסיבה מחמירה של עבירה מתוכננת.

(יא) כלייתה של המתלוננת במצב הפיזי העגום בו הייתה שרואה, למשך שעوت כה רבות, מבלתי אפשר לה לקבל טיפול רפואי, היוותה ממשום סיכון ישיר לבראותה הפיזית והנפשית, וזאת במנוגתק

מעצם ביצוע מעשי האלים בידי הנאשם.

(יב) עבירות השיבוש ומסירת ידיעה כזבת בעקבות תכנון מוקדם של הנאשם, מתוך מטרה להטעת את גורמי אכיפת החוק, ולהתחמק מהצורך לתת את הדין בגין מעשי.

(יג) תוכניתו של הנאשם לפגוע בחקירה צלהה בתילה, ובעקבותיה החל חיל הים בביצוע סריקות נרחבות, אשר הופסקו רק בחולף זמן ממושך, כשהתברר כי הדיווח שקרי. בכך פגע הנאשם במשרין ביכולתן של רשות אכיפת החוק להגעה לחקיר האמת, וגרם לבזבוז משאבי ציבור.

(יד) הנאשם הסב למצלוננת נזק פיזי חמוץ, לרבות שברים בצלעות, שבר באף ופציעות מדקירת סcin בישבנה. ברם, קשה ככל שהיא,ברי כי פוטנציאל הנזק חמוץ במידה ניכרת, והרחק מעלי - פגיעה מנטלית קיצונית בחומרתה, יכולה מתסकיר הקורבן: במהלך אירועי האלים המתמשכים חוותה המצלוננת שילוב של כאב פיזי, חרדה מוות, ותחושים השפלה וביזוי. לאחריהם ועד היום היא סובלת מטאומני דיכאון מתמשכים; תחושות "יאוש, תבוסה וחוסר אונים"; קחות חושים; חוסר חינניות; סובלות מתלבונת איבדה אמון בבני אדם בכלל ובגברים בפרט, מתבודדת, מסתגרת ומתרחחת מקשרים חברתיים, עד כדי כך שהחליטה להימנע מכל קשר זוגי בעתיד; חלה ירידת קשה בכישורי החיים של המצלוננת. מאישה עצמאית שהתגוררה שנים רבות לבדה, הפכה למפוחדת, חוששת לפנות לאנשים בקרבתה, מגלה קשיי התמצאות במרחב, עד כדי אובדן הביטחון ללכת לבדה ברוחב, ונטייה לאבד את דרכה. עלולים חששות של ממש מפני מסוכנותה של המצלוננת לשוב בעתיד לחים עצמאיים.

10. בבחינת מדיניות הענישה עליה קושי של ממש לאתר פסקין דין קרובים בנסיבותיהם לשילוב מעשי העבירה שביצע הנאשם, הכוללים עבירות אלימות קשה, עבירה מין, כליאת שווה ושיבוש מהלכי משפט. לא עליה בידי הצדדים להציג כאלה בהליך שהחלו בבית משפט השלום ערכאה דיןונית, ואףمامצ'י הchiposh שערכתי הלו חרס. מכאן, אין מנוס משימוש זהיר ומושכל בפסקין דין שהחלו בבית המשפט המחויזי. חלק מהזהירות שננקטה, לא נדרשתי לאותם פסקין דין שהגישה המאשימה, בהם דובר בעבירות שהעונש המרבי בגין עומד על 20 שנה (חבלה בכונה חמירה). פסקין דין שיפורטו להלן עניינם בסעיף עבירה חמורים יותר מעוניינו, ברם, נסיבות ביצוע העבירות כאן חמורות יותר במרבית המקרים. ראו בהקשר זה ע"פ 13/1997 פלוני נ' מדינת ישראל (29.8.13): "מקובל עליינו, כי יש לשער העבירה המייחס לנאים, נפקות מסוימת לעניין עונשו, אך את עיקר הדגש ראוי לשים על העבודות המתוארות בכתב האישום, ואלה ישמשו כנקודות מוצא לגזרת עונשו של הנאשם".

ע"פ 1568/14 יגנוי דובגילנוק נ' מדינת ישראל (31.3.15) (הוגש בידי המאשימה). המערער הורשע בהתאם להודאותו בהסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים לאחר תום פרשת התביעה, בעבירות חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, וכליאת שווה לפי סעיף 337 לחוק העונשין. הוגש ערעורים הדדיים - על חומרת העונש מזה ועל קולתו מזה. בעת הרלוונטיות היו המערער והמלוננת בני זוג משך חדש, והתגוררו בצדות. ביום האירוע בשעות הערב התקוותה

המתלוננת למערער בעבודתו כשומרليلת באזרע התעשיית בראשון לציון. עובר להגעתם למקום סיפרה המתלוננת למערער כי היא בהריון. במהלך הלילה נתגלו ויכוח ביןיהם לאחר שהתחווור למערער כי המתלוננת אינה בהריון, ועל רקע קנאתו כי התקשרה לבעה בלבד. לאחר ששתה אלכוהול החל המערער להזכיר את המתלוננת באגרופים בפניה ובזהה עד שנפללה, אז המשיך ובעט בה בחזקה בכל חלקו גופה כשהיא שוכבה על הארץ. בהמשך ניפץ המערער שני בקבוקי בירה על ראשה של המתלוננת בזיה אחר זה, וכתוכאה מכך איבדה את הכרתה. במצב זה נטל חפץ חד וחתר את חייה השמאלית. לאחר שהתעוורה מעלפונה, הציב המערער מראה מול פניה של המתלוננת, הראה לה את החתקים שגרם לה, ואמר לה שעשה כן כדי שאיש לא ירצה להסתכל עליה. לאחר מכן המשיך לשחות וודקה, ותוך כדי כך היכה את המתלוננת בכל חלקו גופה באגרופים וובביעות במשך שעوت ארוכות, כשהיא שרועה חסרת אונים וחובלה על הרצפה, זאת עד לערב המחרת. כל אותה עת שבו השניים בחדר נועל, והמערער מנע מן המתלוננת לצאת ממנו. בחלוף כיממה מהתחלת האירוע התקשר המערער לאביו, וביקש ממנו לרכוש עבורו כרטיס טיסה לרוסיה, שכן הרג את המתלוננת. האב הגיע במהרה לחדר בו שהו השניים, ואמר למערער שיש לקחת את המתלוננת לבית החולים. המערער ניסה להניאו מכך בשל חשש מהמשטרה, אך האב התעקש והשניים לקחו את המתלוננת לבית החולים. המתלוננת נזקקה לטיפול אינטנסיבי ואושפזה במצב חמור במשך כחודש וחצי, לאחר שכתוכאה ממשי המערער נגרמו לה, בין היתר, שבירים בצלעות, ביד ובאף, וכן קרע בכבד.

בית המשפט המחויז קבע את מתחם העונש בין 5-10 שנות מאסר, וגזר על המערער 7.5 שנות מאסר בפועל, מסרים על-תנאי ופיצויים בסך 70,000 ₪ למתלוננת. בית המשפט העליון עמד על שילוב הנسبות לחומרה, על תסקير שלילי שניית בעניינו של המערער, ועל עברו הפלילי שככל מסר בגין עבירות אלימות כלפי בת זוג אחרת. בית המשפט העליון בחר לעורך השווואה לפסקי דין בהם הורשו נאשמים בעבירה של חבלה בכונה מחמירה בגין מעשי אלימות קשים כלפי בת זוג, ומצא שהרשעתו של המערער בעבירה של קליטת שווא, יש בה כדי לאזן את הפער בענישה. הודהש כי ערכת העורoor איננה ממצה את הדין עם המערער, "אך יחד עם זאת חובה علينا לתת ביטוי להוקעתם של מעשי אלימות כה חמורים כלפי נשים מצדبني-זוגן על-ידי השתת עונשים הולםים שיבטאו את סלידתה של החברה מהמעשים האמורים ושירתוו מפני הישנותם". משכך הוחمر עונשו של המערער והוא עומד על 8.5 שנות מאסר בפועל, ללא שינוי במרכיבי הענישה האחרים.

ע"פ 2672 פלוני נ' מדינת ישראל (17.11.08). המערער הורשע בהתאם להודאות בעבירות חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333(א)(1) ו-335(א)(1) לחוק העונשין, ואויומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. המערער והמתלוננת נשואים שנים רבות ולהם ילדים משותפים. בני הזוג היו בוגדים כשנתיים. נודע למערער כי המתלוננת נראתה רוקדת במועדון חברתו של גבר אחר. למחרת הגיעו לבית מגורייה וגידף את המתלוננת באוזניו של אחד מבנייהם. במועד מאוחר יותר הגיעו לבית, ובמהלך ויכוח ביןו לבין המתלוננת, אחץ בידה ואים עליה. ביום 13.8.07 בשעות אחר הצהרים הגיעו לחדר השינה בו שהטה המתלוננת, אחץ בידה ואים עליה. ביום 07.08.13 בשעות אחר הצהרים הגיעו לבית, ובמהלך ויכוח ביןו לבין המתלוננת, דרש את אלבום חתונותם כדי לקרוא את התמונות. משלא מצא את האלבום, נעל את דלת הבית והחביא את המפתח. הוא הוציא סכין יפנית, תפס את המתלוננת בשערותיה, משך אותה בכוח בידו האחת, ובשנייה החיל לחתר אותה באמצעות הסcin

בפניה, בצווארה ובידיה, תוך שצועק לעברה: "זונה, כך מגע לזונה ששוכבת עם גברים". תחונינה של המתלוננת לא הועילו. המערער לא חדל ממעשי עד שהסcin נתקעה בمزון המיטה ונשברה. כתוצאה מהמעשים נגרמו למצלונות חתכים عمוקים בפניה, בגב ידה השמאלי, באוזנה ובקרכפת, והוא נדרשה לניתוח במהלכו נתפרו פניה. בית המשפט המחויז גזר על המערער 10 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למצלונות בסך 75,000 ₪. בית המשפט העליון עמד על השיקולים לקולה עליהם הצבע המערער, לרבות העדר תכנון מוקדם של מעשי העבירה, העובדה שהזמן בעצמו את המשטרה ועזרה רפואי כשבב את הבית, הודיעתו במוחש לו והבעת חרטה, העדר הרשות קודמות, נתוני הנורמטיביים, ומצבו הרפואי שהתרדר מאד מאז שנעצר. הערעור נדחה, תוך שנקבע כי "מעשי החמורים מצבעים על הסכנה הנש��ת ממנו ועל הצורך בהרחקתו מן הציבור והחזקתו לאחרורי סוג ובריח משך שנים ארוכות".

ת"פ (מחוזי חיפה) 35557-01-22 מדינת ישראל נ' א. (2.2.23) (הגש בידי המאשימה). לאחר שהחללה להישמע פרשת התביעה הורשע הנאשם בהתאם להודאותו בכתב אישום מתוקן, בעבירות חבלה חמורה בנסיבות חמירות נגד בת משפחה, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ושימוש מהלci משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. הנאשם ביקש להיפרד מהנאשם, אשר התגוררו בצדותם עם בנה של המתלוננת. בני הזוג הסתכסכו, והמתלוננת ביקשה להיפרד מהנאשם, אשר התעלם מבקשתה. על רקע ויכוח ביניהם הודיעה המתלוננת לנאשם שהיא עזבת את הבית, והלכה בכיוון בית חברתה. הנאשם יצא אחריה מהבית, עצר את מכונתו בסמוך אליה, יצא מהרכב, תפס את המתלוננת בחזקה בשערות ראשה, והשליך אותה בחזקה למושב הנוסע הקדמי, כך שראשה פגע בבלם היד. כן איים עליו באומרו כי יקח אותה ליער ויירוג אותה, זאת בעוד המתלוננת צועקת לעזרה. הנאשם הוסיף ותקף את המתלוננת בעיטה בפניה, בעודה צועקת לעזרה ודם זב מפה. לאחר מכן השליך את המתלוננת החוצה מהרכב, ואיים עליו כי אם "תלשן" עליו למשטרה, יגעו חברים ויירוגו אותה. אז נמלט הנאשם מהמכסום בהותירו את המתלוננת חבויה ומדמתה ברחוב, ואף בהמשך התחמק מן המשטרה עד שנעצר בחלוּף קרוב לחודשים. כתוצאה מעשי של הנאשם נקרו למצלונות 4 שנים תחתונות קדמיות, היא סבלה משטף דם בזרוע, מדימום בפיה, ומכאבים בראשה ובפיה. מתחם העונש נקבע בין 60-34 חודשי מאסר, והנאשם נדון ל-56 חודשי מאסר בפועל בתוספת מאסרים על-תנאי בני 10 חודשים שהופעלו במצבר.

ת"פ (מחוזי מרכז-lod) 10734-05-20 מדינת ישראל נ' בליב (2.2.21, לא פורסם). הנאשם הורשע בהתאם להודאותו בכתב אישום מתוקן בעבירות חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין. הנאשם והמתלוננת בני זוג שהתגוררו יחד. ביום 30.4.20 בשעות הבוקר נתגלו ויכוח בין השניים סביר שתית אלכוּול. לקראת הצוורים יצא הנאשם כדי לקנות בקבוק וודקה נוספת, שב הביתה והמשיך לשתו. המתלוננת ביקשה שיפסיק. הנאשם גידף אותה, היכה בחזקה באגרוף באוזנה, והמשיך והיכה אותה בכל חלקו גופה, בראשה ובפניה. תחילת התגוננה המתלוננת מפניו, אך הנאשם היכה אותה בחזקה, ובשלב מסוים אף חנק אותה, ורק כשחדלה להתנגד הניח לה. בהמשך ניגשה המתלוננת לעבר הדלת. הנאשם תפס אותה בשערה, הפילה לארץ, התיישב עליה והמשיך להគותה. כתוצאה מכך התעלפה המתלוננת, והנאשם המשיך להគותה בכל חלקו

גופה, גם באמצעות מוט מתכת של שואב אבק. בשעה 12:30 לערך התקשר הנאשם לקרוב משפטו, אמר לו כי הרג את המתלוונת, ושהוא רוצה לשוחח עמו לפני שיזמן משטרה. במהלך השיחה הבחן הנאשם כי המתלוונת נושמת, אחץ במוות המתכת והיכה בפניה באמצעות הוזעקה המשטרה בידי קרוב המשפחה, הגיעו לבית עצירה את הנאשם. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלוונת חבלות חמורות, לרבות מספר שברים בגן ובארובת העין, בעצם הלחי ועוד. היא פונתה לבית החולים, אשפזה במהלך הטיפול לטיפול נמרץ ונזקקה לניטוח. הצדדים הציגו הסדר טיעון, במסגרתו עתרו במשפטם לאחר קבלת תסוקיר, לגזר על הנאשם 5 שנות מאסר בפועל, שכולל הפעלת עונש מאסר על-תנאי בין 10 חודשים בחופף, לצד מאסר על תנאי ופיizio. בית המשפט כיבד את הסכומות הצדדים, תוך שיקב עי מדבר בהסדר מקל, וכי ראוי היה לגזר על הנאשם עונש חמור יותר, בפרט בהתחשב בהרשעותיו הקודמות בעבירות אלימות במשפחה כלפי אותה בת זוג, וקיים של מאסר מותנה.

ע"פ 5851/22 מדינת ישראל נ' אביב עידן (16.3.23) (הגosh בידי הגנה). המשיב הורשע בהתאם להודאותו בתקיפת בן זוג הגורמת חבלה (מספר מקרים), לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין; חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין. הנאשם והמתלוונת ניהלו מערכת יחסים זוגית שנמשכה ארבעה חודשים, במהלך כליהו המשיב אלימות פיזית ומילולית במספר אירועים: באירוע אחד חיטט במקשי הטלפון שלה, צעק עליה, קילל אותה ונמצד אל פניה באופן מאים. לאחר שהמתלוונת שחשתה מותקפת סטרה לו, היכה אותה המשיב בגיןה בעוצמה, באופן שגרם לה לערפוף הכרה ושטף דם מסביב לעין. בחולף כמה ימים סטר למתלוונת פעים בראשה, באופן שגרם לה לנקבים בעור התוף בשתי אוזניה. באירוע נוסף נסף היכה בראשה וגרם לה לערפוף הכרה. באישום שני - לאחר שהמתלוונת סיימה את מערכת היחסים עם המשיב, הוא התקשר אליה בשעת לילה ובקש להיפגש עמה. במהלך המפגש התקשר אליה אחיה, וניסה להסביר למציב כי המתלוונת סיימה את הקשר עמו. בהמשך לכך, בפגישה בין המשיב והאח, השליך המשיב ابن גדולה עבר ראשו של האח ופגע בו. הוא הרים ابن נוספת ואים על האח, אך המתלוונת הרחיקה את המשיב מהמקום. כשהגיעו שוטרים לבתו של המשיב, הוא סירב לפתח להם את הדלת במשך כמחצית השעה. כתוצאה ממיעשי המשיב נגרמו לאח שבר בגולגולת ודימום תוך גולגולתי, והוא נזק לאשפוז. בית המשפט המחויז קבע את מתחם העונש בגין האישום הראשון בין 9-18 חודשים בפועל, וב בגין האישום השני בין 40-42 חודשים. בהתחשב בהודאותו, נסיבות חייו, בהיעדר תסוקיר ולנכח עברו הפלילי המכובד, גזר את עונשו ל-42 חודשים בפועל ועונשים נלוויים. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, ומוביל למצות את הדיון עם המשיב העמיד את עונשו על 54 חודשים מאסר בפועל.

ת"פ (מחוזי חיפה) 38707-09-17 מדינת ישראל נ' פלוני (2.8.18) (הגosh בידי הגנה). הנאשם הורשע בעבירות חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, ותקיפת בן זוג הגורמת חבלה, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין. הנאשם והמתלוונת בני הזוג שהתגוררו באותו מקום. באירוע אחד, במהלך ייכוח, היכה הנאשם את המתלוונת בגבה, בעורפה,

בצלעותיה ובידיה, והותיר בה חבלות וסימנים כחולים בגביה. היא אושפזה בבית החולים וסבלה רבות. באירוע שני, במהלך ייכוח, דחף הנאשם את המתлонנת על המיטה בחדר השינה, אחז בה והיכה אותה באגרופים בראשה, בבטנה וגביה, תוך שהוא מקלל אותה. בניסיון להשתחרר נשכה המתлонנת את הנאשם בידו. לאחר שאמרה לו כי יש לה תיעוד של החבלות שהסביר לה במחשבה הנידי, נטל הנאשם את המחשב והחל להכotta באמצעות המחשב בראשה, עד שהמחשב נשבך. המתлонנת ניסתה להתגונן, תפסה באשכיו של הנאשם, וגוננה על פניה. הנאשם המשיך להכotta, ולא הפסיק גם כשישבה חולה, מדמתה וחסרת אונים על רצפת חדר השינה. הנאשם המשיך להכotta, באגרופים חזקים בפניה ובידיה, ובעט בבטנה ובצלעותיה. בית המשפט קבע את מתחם העונש בין 36-20 חודשים מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 20 חודשים מאסר, תוך הפעלת מאסר על-תנאי בגין 6 חודשים בחופף, מאסר על-תנאי ופיizio למתלוננת בסך 15,000 ₪.

ת"פ (מחוזי חיפה) 22512-03-17 מדינת ישראל נ' בוטבול (17.7.18) (הגаш בידי הגנה). הנאשם הורשע בהתאם להודאותו בחבלה חמורה בנסיבות חמירות ובאיומים כלפי בת זוגו לשעבר. הנאשם הגיע לבית המתلونנת, איים עליה שתפתח לו, הלם בדلت בחזקה, ושידל אותה לפתח בהבטחה כי לא יפגע בה. לאחר שהמתلونנת איפשרה לו להיכנס, הפיל אותה הנאשם, החל חונק אותה בידו, והיכה בפניה. הוא נטל את מכשיר הטלפון שלה, ואיים לפגוע בה אם לא תמסור לו את הקוד הסודי, עד שנעתרה לדרישתו. היא החלה לזעוק כדי להזעיק עזרה, ובתגובה חנק אותה הנאשם פעמיים נוספת, עד שחשה כי היא מאבדת את הכרתה. בהמשך ביקשה שיtier לה ללקת לשירותים, וניסתה לאייר טלפון כדי להזעיק עזרה. הנאשם ניגש אליה, הפילה ממיטתה, צעק עליה, בעט בה, היכה באגרופיו בפניה, בגופה ובאפה, ואיים עליה. כתוצאה ממשעי האלימות נגרמו למתלוננת שבירים בעצמות האף עם תזוזה לימין, היא נזקקה לדודקציה בהרדמה מקומית והשבת האף למקוםו. כן נגרמו לה המטומה וסימני חבלה בצווארה, בפניה ובידיה, בגין טופלה בבית חולים. בית המשפט קבע את מתחם העונש בין 40-18 חודשים מאסר בפועל, חריג ממנו משיקולי שיקום, וגזר על הנאשם 6 חודשים מאסר בפועל בדרישת של עבודות שירות, מאסרים על-תנאי, צו מב奸 למשך שנתיים ופיizio למתלוננת בסך 80,000 ₪.

11. בהתחשב בשיקולי הענישה עליהם עמדתי, במדיניות הענישה, ובכך שעיל מתחם העונש לשחקף בראש ובראשונה את עקרון ההלימה, מצאתי לקבוע את מתחם בין 5-9 שנות מאסר בפועל. להסרת ספק, איני מתעלם מכך שמדובר במתחם ענישה חמורה במידה ניכרת ביחס לעונשים הנגזרים בשגרה בבית משפט השלום. ואולם, הנאשם ביצע סדרת מעשי עבירה מפליגים בחומרתם, שככל אחד מהם בפני עצמו ראוי לעונש כבד. ראו ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון (14.2.21), פסקה 8:

"עוני מאסר מרבים אינם באים לקבוע אך ורק את גבולות העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט. עוניים כאמור מבטאים את רמת הענישה הרואיה במקרים החמורים ביותר של ביצוע העבירה שבה עסקנן, ומהם ניתן וראוי לגזר את מתחם העונשים עבור מקרים פחות חמורים [...]. מובן מalto הוא, שגזרה כאמור אינה

נעשית בדרך של התאמה מתמטית. מדובר אך ורק בזיקה עניינית לחומרת העבירה, כפי שנקבעה על ידי המחוקק שאט דברו אנו מקיימים. הקפדה על זיקה כאמור היא חלק מהבנייה שיקול הדעת השיפוטי בענישה, אשר נעשתה בגדרו של תיקון 113 לחוק העונשין...".

כן אפנה לעניין בני ג'אבר, שם נקבע כי "העונש המקסימלי האפשרי שנייתן להטיל בגין האירוע כלו הוא העונש שמתאפשר מחייב עונש המקסימום בגין כל אחד מ"המעשים" הכלולים ב"איורע""'. מובן כי אין מדובר בצבירה אריתמטית, שאחרת חלקו העליון של מתחם העונש היה גבוה פי כמה. ברם, מעשי הקייזוניים של הנאשםם מחיבים לגזר את עונשו בהתאם.

קביעת העונש המתאים לנואם

12. הנאשם בחר לנוהל את משפטו עד תום, בהתאם לזכותו, ועונשו לא יוחמר כתוצאה מכך. מנגד, הנאשם איננו זכאי להקללה הנינתנת לנאים שבוחרים להודות במוחוס להם, מביעים חרטה, וחוסכים מנוגעי העבירה את הצורך בתיאצבות בבית המשפט, ואת הקושי במסירת עדות ובשחרור הטראותה.

13. עברו הפלילי של הנאשם רלוונטי וככיביד. לחובתו הרשותות בעבירותות שונות, מתוכן פעמיים בעבירות אלימות. בשנת 2013 הורשע בתקופת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, ונדון למאסר בפועל כימי מעצרו - למשך 6 חודשים ו-23 ימים, מסר על-תנאי וצו מבנן למשך 15 חודשים. בגין הדיון (עת/2) עולה כי הנאשם שב לבתו בחוץ בהיותו בגילוףין, דחף את המתלוננת, משך בשיערה, היכה אותה באגרוף בפניה וגרם לה לנפיחות במצבה. משביקשה לעזוב את הבית עם בנים בן השמונה, משך הנאשם בשיערה פעם נוספת, מעד ותלש שער רב. בגין הדיון ציטט בית המשפט מתפ"ח (מחוזי ת"א) 05/05/1040 מדינת ישראל נ' פלוני (19.9.06): "גזרת הדיון בעבירותות של אלימות בין בני זוג מעוררת פעמים רבות את הסוגיה של הבחירה ההולמת בין דרכי עונשה לבין דרכי טיפול ושיקום. בראש ובראשונה על בית-המשפט לשקל את מידת מסוכנותו של הנאשם בעתיד כלפי בת זוגו-המתלוננת. ככל שרומה זו גבוהה יותר, כך תסתבר יותר עונשה חמירה, זאת תוך ראיית חומרת העבירות בעבר והנסיבות הסבירה כי יחזרו על עצמן בעתיד". בדיעבד למדנו, כי אמירות אלו של בית המשפט, קיבלו ביטוי מצמרר במעשהיו של הנאשם מושא ההליך דן, אשר הסלימו והחמירו במידה בלתי נתפסת, כשהעוגן נותר זהה. וכך כן עתה, הנאשם שב לבתו כשהוא שותי. וכך כן עתה, הנאשם מצא לכילות את עצמו בבת זוגו. וכך כן עתה, הנאשם נקט אלימות קשה על רקע של מה בכר. וכך כן עתה, הנאשם פעל מתוך ראיית עצמו בלבד, מבל' לתת דעתו לנזק הפיזי והמנטלי שהוא גורם במעשהיו הקרוב העבירה.

ניתן היה לצפות כי הנאשם יפיק לקחים מהאופן המתחשב והמקל בו הסתיים עניינו הנ"ל,

ויסתייע בטיפול השיקומי לו זכה בליווי שירות המבחן. הממציאות מלמדת אחרת. בחולף כשלוש שנים שבהנאם וביצוע עבירות אלימות פיזית ומילולית כלפי פקחי עיריה, אשר כל חטא - רצונם לבצע את עבודתם (עת/3). הלו נתקלו בנאשם כשלג גופו העליון חשוף והוא תחת השפעת אלכוהול במקומ ציבורי. משמע - גם במקרה זה פגע הנאשם בקורבנותיו על רקע צריכת אלכוהול, מבל' שהרשעתו הקודמת וההlixir הטיפולי בו השתתף הותירו בו אותן.

אם כך, עסקין בעברין חזר, שור מועד, אשר הוכיח בנסיבותיו ובהתנהגותו כי עונשים קודמים לא הרתיעו, לרבות מסר מתחורי סורג וברית. הליך טיפול לו זכה, אף הוא לא מנע מהנאשם מלחזר לסתורו, זו הפעם באופן חמוץ عشرות מונחים ממעשו בעבר.

14. כעולה מתסקרים קורבן, הנזק לנפגעת העבירה קשה ביותר, פיזית ומנטלית, ונקל להניח כי תישא את הטראותה בלביה לעד. הנאשם, כזכור, לא כפר בכך שצלם את הסרטון המזעزع, במסגרתו התרבותב באשר לאופן בו פגע במתלוננת. ניתן היה לצפות כי במצב דברים זה יכיר, ولو חלקית, בנזק שגרם לה. ציפיות שווה. כשהו הגיעו בו במהלך עדותו מעשי האלימות הקשים שביצעו במתלוננת, והביזוי וההשפעה שהיו מנת חלקה בשל מעשיו, התמיד הנאשם בטענותו כי פועל לטובתה. כך ממש. מתוך הכרעת הדין (פסקה 13): "אני צילמתי בשבייל להראות לה שהיא תראה את זה שלא נראה יפה ולא מתאים לה תראי איפה את מגעה. ש: מהאלכוהול אתה מתכוון? ת: כן, מאלכוהול, בטח מאלכוהול...".

כך גם בדברו לעונש: "אני מצטער על מה שקרה בכלל, אני לא יודע לבדוק מה. מנפחים פה דברים. אני מצטער שככל הגעתי לפה. מצטער שנתתי לה את שתי הcafot שהודיתי בה".

סירובו של הנאשם להפנים את הפגיעה והסביר העצומים שהסביר למATALONNT, היעדר מידת מזערית של אמפתיה לבת הזוג לשעבר, וטענותו כי מעשיו נועדו לטובתה - אלו משקפים מסוכנות רבתי הנש��פת מן הנאשם, וזה תישקל כחלק מה הצורך בהרעתו של הנאשם, כמו גם בהגנה על המATALONNT והציבור מפניו.

15. חוסר התובנה של הנאשם איננו מתמחה בהlixir דין. אפילו ביחס להרשעותיו הקודמות, והתיפול השיקומי שקיבל, גילה הנאשם אטיות מוחלטת. (מתוך דבריו לעונש): "אני אדם נורמיibi בסופו של דבר. הייתה עבירה בשנת 2013 זהה. באותו זמן אמרתי שאני לא אחזור לאוות עבר. לשאלת בהם"ש לא זוכר שהוא לי צו מבנן בשנת 2013. אני לא זוכר שהוא לי טיפול אצל קצינת מבנן". אמר"ל.

16. מתוך ע"פ 51/23 מדינת ישראל נ' פלוני (13.06.2023), פסקה 22:

"חדשות לבקרים אנו שומעים על אישת נספח אשר התווסף למעגל

האלימות, ולעתים ההתנהלות האלימה המתחליה באופן מותן, מסילמה לאלימות חמורה ביותר המסתימת בתוצאות טראגיות של ממש. על בית המשפט לומר באופן חד וברור כי התנהלות שכזו דינה אחד - עונש מסר אחורי סORG ובריח ולתקופה משמעותית. מתגבר הצורך בענישה הולמת, מرتיעה ומשמעותית שמעבירה מסר חברותי תקין נגד תופעות אלו ואף מגלמת בתוכה הכרה במצוותן של נפגעות העבירה ובנזק שנגרם להן".

המקרה שלפנינו כהמחשה חיה. עבריין אלימות, שניין, אשר הספיק לפגוע בעבר בבת הזוג קודמת, זכה לליוי ולהליך טיפול משיקם, אך בעט ברגל גסה ביד שהושטה לעברו לעזרה - הسلمים והקצין את התנהגו/alima והסב לקורבונו - בת זוגו - נזקים איום. כצהה, הנאשם ראיו ליד קשה, שתהוו/gmoל הולם למשיעו, תשקף את ההכרה בפגיעה בבת זוגו, ותשמש תמרור בווק לצורך הרתעתו של הנאשם והרתעתם של אחרים.

17. המאשימה עטרה לחיב את הנאשם במרכבי עבירה כספיים בדמות פיצויים לנפגעת העבירה וקנס כספי.

פיצויים - דומה שאין סכום שיוכל להשיב למתרוננת את שמחת החיים שנגזהה ממנו בידי הנאשם. נקל להניח כי הנזק המנטלי שהוא לה, ואפילו יתרעעם במהלך השנים, ילווה את המתרוננת במשך כל חייה. כן נזכר כי בפסקת פיצויים בית המשפט איננו מתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם (בשונה מהשיקולים הכרוכים בהטלת קנס). מנגד, פיצויים בפליליים נועד להוות סעד מהיר וחקלקי, אינם עוניים על מלאו/nazek, ואינם גורעים מזכותה של נפגעת העבירה לتبוע את נזקה בהליך אזרחי.

אשר לשיקולים המנחים את בית המשפט בקביעת גובה הפיצויים לנפגעי עבירה, ראו ע"פ מדינת ישראל נ' ابو לבן (21.4.21, פט' 21-23):

סעיף 77(ב) לחוק העונשין מורה לבית המשפט לקבוע את הפיצויים במסגרת ההליך הפלילי, לפי מידת הנזק או הסבל שנגרמו ביום ביצוע העבירה או ביום מתן ההחלטה על הפיצויים. תלויות פסיקתם של פיצויים לפי הטעיף, כוללות את הצורך ליתן סعد מיידי לנפגע; להכיר בסבלו; ולאחר מכן אפשרות להיתרונות העבריין עצמו, באופן העשי לתרום לשיקומו (ראו למשל: בע"פ 9727/05 גליקסמן נ' מדינת ישראל, פסקה 19 לפסק דין של הנשייה ד' בinish פ"ד סב(2) 802 (2007) (להלן: עניין גליקסמן)).

...מטרת ההחלטה לפי סעיף 77 לחוק העונשין אינה מתן פיצוי מלא לנזקם של נפגעי עבירה, כי אם כאמור מתן סעד שהוא בגדיר עצמה ראשונה. פסיקת פיצוי לפי סעיף זה לא נועדה למצות את הנזק הכללי שנגרם לנפגע העבירה, לו עומדת הזכות להגיש תביעה אזרחית בגין מלאו נזקי. הפיצוי בהליך הפלילי נבדל מובן זה מן הפיצוי בהליך הנזקי, שכן שהפיצוי בהליך הפלילי אינו מחיב הוכחת נזק מדויק - אך מайдך, הוא מתחום יותר (ראו למשל: [ע"פ 7186/19 טובי נ' מדינת ישראל, בפסקאות 12-13 לפסק דין](#) של השופט נ' סולברג (2020.1.8) (להלן: עניין טובי)).

קנס - בהתחשב בתקופת המאסר הממושכת שעתיד הנאשם לרצות, שקלתי להימנע מחייבו בקנס. כשיוקלים תומכים התחשבתי בכך שהעבירות שביצע הנאשם לא נועדו להפקת רוח, וכן במצבו הכלכלי. אמנם, ההגנה לא הוכיחה בריאות חסרון כס, אך הויל ואת פרנסתו במועד ביצוע העבירות מצא הנאשם כמאבטחה בחוף הים, והתגורר במקולה, ניתן להסיק כי הפרוטה אינה מציה בכיסו.מן העבר الآخر, הדיווח השקרי שמסר הנאשם לשוטרים שהגיעו לזרת האירוע, הסב במישרין אובדן כספי ציבור בסריקות נרחבות ומיתרונות שנערכו בידי חיל הים, במטרה לאתרא את תוקפיה של המתלוננת. החיפושים הופסקו רק לאחר שהוברר כי עסקיים בתלונת שווא. במצב דברים זה, ברוי כי יש לחיב את הנאשם בקנס שימחיש, ولو במידה, את הנזק הכלכלי שגרם למשלים המיסים. גם בהקשר זה יובהר, כי הטלת קנס בפליליים אינה מונעת מהמדינה אפשרות להיפרע מה הנאשם בגין נזקה במסגרת הליך אזרחי.

18. לפני סיום: בסיפה להכרעת הדין העرت לי משטרת ישראל על האופן בו נחקר הנאשם, מבלי שיוחסה לו עבירה מיין, "שכמו הונחה בפני צוות החקירה על מצע של כסף, לאחר שה הנאשם עצמו דאג לטעד את מעשו". אף המאשימה לא נמצאה נקיה מההבדל, הן באופן בו ליוותה את החקירה, והן בבחירה העבירות שייחסו לנายนם, למצער בהשمات עבירה של מעשה מגונה שתוארה בפרק העובדות. סופו של דבר, המאשימה התעתסה, הנאשם הורשע בדיון, ווישא בעונשו. מצופה כי לקחים יופקן.

لمתלוננת אבקש לומר: חזקי ואמץ. העדת גבורה אודות האירועים האפלים שנאלצת לחווות על כורח. יכול תקווה כי תצליחו להתנשא מעלה התהום בה את מציה, להמשיך בחירות, ולהשיב לעצמך את היכולת לחתם אמון אחרים.

תוצאה

19. אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 7 שנים מאסר בפועל, אשר ימננו מיום מעצרו בהתאם לרשומי שב"ס.
- ב. 12 חודשים מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירה אלימות אלימות "מסוג פשע" או עבירהimin או קליאת שווה.
- 6 חודשים מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירה אלימות "מסוג עוון" או שיבוש מהלכי משפט או מסירת ידיעת כזבת.
- ג. פיצויים בסך 50,000 ₪ אשר ישולמו למטלוננט (עדת תביעה מס' 1). הפיצויים ישולמו ב-10 תשלוםmons חדשים שווים ורצופים, החל מיום 10.9.24 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם אייזה מהתשולםים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מיד.
- ד. קנס בסך 5,000 ₪ או חודש מאסר תMORETO. הקנס ישולם ב-5 תשלוםmons חדשים שווים ורצופים, החל מיום 10.1.26 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם אייזה מהתשולםים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיד.

כל סכום שיופקד על ידי הנאשם יזקיף ראשית לטובת הפיצויים. מוסבר לנאים כי ניתן לשלם את הפיצויים והקנס בעבור שלושה ימים מעת גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות: (-) כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il; (-) מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) 35592* או טלפון 073-2055000; (-) בזמן בכל סניף של בנק דואר בהציגת תעודה זהות בלבד (אין צורך בשוברים).

זכות ערעור לבית המשפט המחויז תוך 45 ימים מהתום.

ניתן היום, כ"ח סיון תשפ"ד, 04 يولי 2024, במעמד הצדדים.

גזר הדין ניתן בפורמי ומותר פרסום. שמה של המטלוננט ופרטיה חסויים.